

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1100. Usque Ad Annum 1143

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1762

VD18 90117999

§. 37. Concilium Lateranense.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66385](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66385)

scopum Herbipolensem illuc misit, quem ^{Sæcul. XII.} illi vel audire recusarunt, nisi prius Ec- ^{A.C. 1116.}clesiæ reconciliaretur. Unde & ipse Herbipolensis reversus, cum Imperatore, a quo missus fuerat, communicare noluit. Verum mortis metu coactus, eodem presente, Sacris operatus est; cuius facti cum eum deinde pœnitentia subiisset, clam ab aula dilapsus, multis lacrymis obtinuit, ut a censura absolveretur, & Imperatorem, cuius gratia excidit, exinde non amplius vidit. Ille Episcopi defectione irritatus Conrado nepoti suo contulit Franconiæ Ducatum, qui ex antiqua Regum concessione ad ditionem Episcoporum Herbipolensium pertinebat. Ut vero Principum Germaniæ arma devitaret, Longobardiam petiit, unde, missis ad Pontificem Legatis, significari iussit, cupere se lites inter Ecclesiam & Imperium exortas componere. Hujus Legationis princeps fuit Pontius Abbas Cluniacensis, qui gravissimi momenti negotium studiosissime suscepit. Is etiam Papam sanguinis affinitate contingere dicebatur.

§. XXXVII.

Concilium Lateranense.

Itaque eodem anno, ab Ordinatione sua decimo septimo, Paschalis Papa Synodum in Ecclesia Lateranensi, pridie nonas

Y 3 nas

Sæcul. XII.
A.C. 1116.

to. 10. Conc.
p. 806.

nas Martii, anno millesimo centesimo decimo sexto, celebravit, quæ Universalis appellatur, Episcopis, Abbatibus, Ducibus & Comitibus, ex diversis Regnis & provinciis ibidem congregatis. (*) Prima alteraque die, nempe feria secunda & tertia, ventilata est controversia inter duos litigantes Episcopos Mediolanenses Petrum Grosolanum & Jordanem; sed hæc causa non ante Sabbatum finita. Feria quarta Lucensis Episcopus Pisanos accusavit, quod territorium quoddam Ecclesiæ suæ invasisent, dumque Pisanus Diocesanos suos defendit, longa oritur disceptatio. Tunc vero quidam Episcoporum in medio Concilii surgens ita loqui exorsus est: *Sanctum Patrem nostrum Papam recordari decet, quare Sancta hæc multitudo per tot periculorum genera terra marique invitata convenerit, nunc autem non Ecclesiastica, sed secularia ordine præpostero negotia tractari. Expediendum prius, propter quod præcipue convenimus, ut quid Sedes Apostolica sentiat, quidque in Ecclesiis nostris reversi populos docere debeamus, evidentius cognoscamus.*

Tum

(*) Hoc Concilium in Actis dicitur *Lateranense III.* & in decursu: *Celebrata est Synodus universalis Concilii.* Sed tamen Oecumenicis non adnumeratur.

Tum Paschalis Papa causam Conci- Sæcul. XII.
 lii exposuit in hunc modum: *Postquam* A.C. 1116.
Dominus de me servo suo fecisset, quod vo-
luit, & me populumque Romanum in ma-
nus Regis tradidisset, quotidie & passim
rapinae, incendia, cædes & adulteria ocu-
lis meis obversabantur. Hæc mala igitur *Sup. 5. 5.*
ab Ecclesia & populo Dei avertere cupiens
feci quod novistis. Feci autem ut homo,
quia pulvis sum & cinis. Erravi, fateor,
sed vos omnes rogo; orate pro me ad
Deum, ut indulgeat mihi. Illud vero
Scriptum nefandum, quod in tentoriis fa-
ctum est, sub perpetuo anathemate conde-
mmo, opus exosæ omnibus memoriæ, & ob-
secro vos omnes, ut idem faciatis. Hic
ab omnibus conclamatum: fiat! fiat!
Bruno autem Segninus Episcopus addi-
dit: Gratias agamus omnipotenti Deo,
quod Dominum Papam Paschalem audivi-
mus proprio ore damnantem illud privile-
gium, in quo Hæresis continebatur. Ad
hæc cum quidam dixisset: Si privilegium
illud Hæresim continebat, qui illud edidit,
Hæreticus fuit: Tum Joannes Cajeta-
nus Episcopus commotiore animo ad Se-
gninum: Tu Papam Hæreticum appelles,
in Concilio, & nobis audientibus? lite-
ræ illæ, quas Dominus Papa dedit, malæ
erant, sed non Hæreticæ. Adjecit alius:
Imo nec malum dici debet illud privile-
gium, a Papa concessum, quia si liberare

Sæcul. XII. *populum Dei bonum est, quod Dominus*
 A.C. 1116. *Papa in hunc finem fecit, malum esse non*
potest. At horrendum Hæresis nomen
patientiam Pontificis vehementer pulsa-
vit; quare manu silentium indicens,
Fratres mei, inquit, & Domini mei, ani-
mos advertite; Ecclesia ista nulla unquam
Hæresi corrupta est, sed ab hac Sede Hæ-
reses omnes contrita sunt, juxta promissum
Salvatoris, nunquam fore, ut Petri
Fides deficeret. (*)

Feria quinta Papa in Concilio non se-
 dit, impeditus multis & maxime Regiis
 nego-

(*) Summus Pontifex sapienter hic quæstio-
 nem de sua persona dissimulat, & affirmat, Ec-
 clesiam Romanam nunquam aliqua Hæresi, secun-
 dum promissionem Christi Domini Luc. XXII.
Ego rogavi pro te, Petre, ut non deficiat Fi-
des tua, fuisse corruptam. Namque contra
 Protestantes infallibilitas Ecclesiæ Romanæ fa-
 cilis, brevius, & clarius demonstratur, cum ex
 Historia Ecclesiastica ostenditur, Romanos Ponti-
 fices nunquam manifeste & perseveranter erro-
 rem docuisse, qui ab universa Ecclesia damnari
 vel debuisset vel potuisset (quod tamen de Pa-
 triarchis Constantinopolitanis & Alexandrinis fa-
 ctum constat) expeditius, inquam, Catholicus
 Protestantem vincit, quam si omnia Singulorum
 Pontificum, v. g. Honorii, aut Liberii, facta Scri-
 ptæque ab omni errore immunia vindicare ag-
 grediatur, vel distinguat, eos ex Cathedra non
 fuisse locutos.

negotiis, quæ cum Abbate Cluniacensi, Sæcul. XII. A.C. 1116.
 Joanne Cajetano, Petro Leonis, Romæ præfecto, ceterisque Imperatori faventibus, tractabat. Feria sexta Cononi Episcopo Prenestino, Excommunicationem Imperatoris exponere cupienti, Joannes Cajetanus, Petrus Leonis, alique Henrici Clientes, in faciem obfistebant, & loquentis sermonem strepitu excitato turbabant; sed Papa voce & gestu murmur compescens, *Ecclesia primitiva, inquit, Martyrum tempore floruit apud Deum, & non apud homines, deinde conversi sunt Reges, Imperatores, Romani Principes, qui Matrem suam Ecclesiam, ut bonos filios decebat, cobonestarunt, conferendo Ecclesiæ Dei prædia, allodia, sæculares Dignitates, Regalia quoque jura & Insignia, quemadmodum Constantinus ceterique Principes Fideles; & cepit Ecclesia flores tam apud homines quam apud Deum. Habeat ergo Ecclesia a Regibus & Principibus sibi collata, eaque filiis suis, ut visum fuerit, dispenset. (*)* Exinde
 Y 5 Pontif-

Concilium
Univerfale.

(*) Non satis hic distinguuntur ea, quæ Ecclesia ab Imperatoribus & Regibus accepit, & quæ Christus Dominus Ecclesiæ suæ dedit. In hoc loco agitur de excommunicatione Henrici Imperatoris; potestatem autem clavium & excommunicandi non Reges, sed Christus Dominus tribuit.
 Si

Sæcul. XII

A.C. 1116

Pontifex Privilegium a se Imperatori concessum abrogaturus, Sententiam a Gregorio VII. latam renovavit, dicto illis anathemate, qui Investituram darent vel acciperent.

His peractis Cono Cardinalis Episcopus Prenestinus Legationis, qua defunctus fuerat, rationem reddidit in hunc modum: *Domine Pater, si tuæ placet Majestati, si vere tuus fui Legatus, & quæ egi tibi rata sunt, in auribus S. hujus præsentis Concilii ore tuo edicito.* Respondit Papa: *vere Legatus ex latere nostro missus fuisti, & quidquid tu ceterique Cardinales Episcopi & Legati, Sedis nostræ auctoritate, fecistis, approbo & confirmo.* Ergo Episcopus Prenestinus exposuit; cum esset Legatus Jerosolymæ, ad ejus notitiam pervenisse inauditam perfidiam Henrici Regis, qui post Sacramenta, obfides, & oïcula nihilominus Papam captum cum Cardinalibus tenuisset, & indigne habuisset. Quare se excommunicationis sententiam ex consilio Ecclesiæ Jerosolymitanæ ob hujusmodi faci-

Si autem sermo sit de regnis & provinciis, plene Imperatorum & Regum eas Ecclesiæ olim donantium mens fuit, ut Romani Pontifices donatis quidem fruerentur, non vero, ut alias, ipsis non donatas, ut visum fuisset, Principibus dispenserent.

facinora in Regem dictasse, atque ean- Sæcul. XII.
dem in Græcia, in Hungaria, in Saxonia, A.C. 1116.
Lotharingia & Francia, quinque Con-
ciliis, in illis provinciis habitis, appro-
bantibus, confirmasse. Orare se demum,
ut sicut Dominus Papa Legationem suam
confirmasset, ita etiam præsentis Con-
cilio Patres annuerent. Id etiam Archiepi-
scopus Viennensis per literas & Legatos
suos petiit. Paucis submurmurantibus,
senior Concilii pars consensit.

Sabbato denique inter Mediolanen-
sum Episcopos controversia terminata
est. Docuit Papa, translationis Episco-
porum duobus fieri modis, necessitate
vel utilitate; sed translationem Petri
Grosolani ab Episcopatu Savonensi ad Ar-
chiepiscopatum Mediolanensem in ani-
marum & corporum damna fuisse con-
versam. Itaque Grosolanum in locum,
unde translatus fuerat, restituit, Jorda-
nem vero Mediolanensibus concessit.
Antequam Concilium solveretur, Papa
quadraginta dierum indulgentiam illis
impertitus est, qui de peccatis capita-
libus pœnitentiam agentes, sive propter
Concilium, sive ad animarum suarum
remedium Apostolorum limina invise-
rent. Tum Apostolicam Benedictionem
tribuens omnibus, Patres sexta die di-
misit.

§.XXXVIII.